

Martinus

A Szombathelyi Egyházmegye havilapja

XII. ÉVFOLYAM 8. SZÁM

2019. AUGUSZTUS

ÁRA: 200 FT

www.martinus.hu

JUBILEUM
ARANYMISÉJÉT ÜNNEPLI TŰSKE JÓZSEF ATYA

HITELESSÉG
25 ÉVES A CELLDÖMÖLKI SZENT BENEDEK ISKOLA

ZARÁNDOKLAT
MINDSZENTY JÓZSEF BOLDOGGÁ AVATÁSÁÉRT IMÁDKOZTAK

Odaadni az egész életünket

Székely János megyéspüspök nemrég a családháló oldalnak adott interjút, amelyben a család jelentőségéről, a házastársak kapcsolatáról beszélt.

Részlet az interjúból.

"Püspök atya nemrég egy nyilatkozatban úgy fogalmazott, napjainkban válságban a család. Hogyan tudjuk mégis védeni, növelni, fejleszteni életünknek ezt az egyik legfontosabb területét?

Úgy gondolom, hogy nem a család intézménye, vagy a házassági szeretet-szövetség, hanem sokkal inkább maga az ember van válságban a nyugati kultúrkörben. Egyre több olyan ember van, aki nem is érti, hogy mi abban a szép, hogy ő az egész életét feltételek nélkül, bőkezűen odaajándékozza, hogy egy másik embert egy életen át boldogítson, szeressen, szolgáljon. Mintha ez az emberi nagyság már hiányozna belőle, hogy képes legyen és akarja az egész életét odaadni.

Ahhoz, hogy a házassági döntést valaki meghozza, és abban szeretettel, hűséggel, jóssággal ki is tartson, ahhoz nagy emberi érettség, bölcsesség kell. Ezen kívül nagyon sokat segít az is, ha valakinek van egy világnézete, ha tudja, hogy a léte értelmes, az univerzumnak és benne az én életemnek is van oka és van célja, szeretetből, a Teremtő szépségéből, bölcsességéből, túláradó életéből lett ez a világ, és én is arra születtem, hogy megtanuljak szeretni, és majd az Örök Szeretemben beteljesedjen az életem.

Aki szeretettel teli, őszinte, meghitt családi légkörben nőtt fel, ahol a szüleinek a szerelme-hűsége volt a család szikla alapja, annak a számára ezek a dolgok sokkal természetesebbek és könnyebbek.

A házasságért sokat kell tenni. Sok meghitt időt kell szánnia egymásra a két félnek. Meg kell tanulniuk a jó, őszinte, erőszakmentes, szeretetlenni kommunikációt. Nagyon sokat segítenek ebben a házaspárok, családok közösségei is, ahol egymás életéből merítenek erőt, útmutatást, bátorítást a párok.

Mennyire látjuk meg egymást, kapcsolódunk Istenhez a hét-köznapok forgatagában? Mit tehetünk azért, hogy emberi kapcsolataink erősödjenek és Istennel való viszonyunk élő legyen, ne csupán karácsonykor próbáljunk meg "belehúzni"?

A munkahelyi túlterheltség, a média és a virtuális világ rabasága, az individualista gondolkodás mind-mind azt eredményezi, hogy sokaknak egyre kevesebb minőségi ideje jut a szeretteikre.

Fel kell újra fedezni azt a nagy igazságot, hogy a kapcsolat egy olyan minőséget valósít meg, amelyet egy ember egyedül soha nem tudna elérni. Az egész mindig több, mint a részek összege. A házas ember a kedvese által rengeteg olyan kincset, gazdagságot kap, ami önmagáéval teljesen hiányzott volna az életéből.

Nagyon sokat segít ebben az esténként elmondott (elénkelt) családi imádság, ahol mindenki kimondhatja, miért különösen hálás azon a napon. Nagyon fontos lenne a házastársak legalább hetenként egyszer átélt meghitt beszélgetése, amely nem a programokról és a teendőkről, hanem kettejük kapcsolatáról, örömeikről, nehézségeikről szólna. Nagyon sokat segítenek a közös családi programok, nyaralások, kirándulások, családi látogatások, a közös munka, a közös játék.

Ha a család válságáról beszélünk, óhatatlanul is előkerül a házasságok minősége. Mennyire tudjuk ma önmagunkat odaajándékozni a másoknak, illetve min múlik egy kapcsolatot "törhetetlenségé"?

Egy jó házassághoz két jó ember kell. Két olyan ember, akik valóban nem önzők, akiknek nem arról szól az élete, hogy „én, én, én”. Akik szívesen mondanak le önmagukról a másik örömeinek érdekében, akik örömeiket lelik a másik boldogságában, akik szívesen tesznek is ezért.

Nagyon fontos az is, hogy a házastársi IGEN-t soha ne vonogassák vissza. Ez az 'igen', a hűségük, szerelmük, egységük legyen egy hatalmas szikla, amely nem inog meg soha. Erről a szikláról nézve az élet problémái kicsinynek fognak látszani, amiket meg lehet oldani, lehet rajtuk mosolyogni. Ha az 'igen' meginog, akkor a két ember lehuppan a földre, és minden probléma hirtelen óriásira megnő, megoldhatatlanná válik.

Ezt az első nagy 'igent' a házasság során nap mint nap kicsi igeneké kell változtatni, újra és újra ki kell mondani. Nem annyira szavakkal, de úgy hogy a másik érezze, hogy ma is engem választ. A másikat újra és újra meg kell hódítani.

A nőnek különleges felelőssége, hogy bölcsen, rövid szavakkal folyamatosan jelezze a férjének azt, hogy minek örültem és mi az, ami fáj. Ha a feleség ezt nem teszi, akkor a férfi nem fogja őt érteni, akkor nagyon hamar külön sínpályákra fognak futni. A feleségnek fontos megtanulnia, hogy ha fájdalom éri, akkor ne bezáruljon, hanem tudjon önmagán, a fájdalomán türelmedni, és igyekezzen a kapcsolatot, a problémát megoldani, javítani.

A férjnek különleges küldetése a házasságban, hogy egy életen át tudjon udvarolni. Tudjon a házasságába fényt, energiát, ötleteket vinni. Sugározza a felesége felé, hogy örül annak, hogy ő a felesége. Ettől egy nő szárnyakat kap, és sokszorosan viszonzni fogja a felé áradó szeretetet. Ám ha a férfi nem udvarol, ha semmi pozitívum nem jön ki belőle, ebből a nullpontból a nő nemigen tudja a házasságot ki-mozdítani. Néha nem is könnyű dolog a férfi számára, hogy egy életen át adjon, udvaroljon. Kell, hogy legyen egy titkos kincsesládája, ahonnan mindig meríteni tud. Ezért is nagyon nagy ajándék, ha a férfi hívó, és tud meríteni Istentől, az ő békéjéből." (...)

(A teljes interjú elolvasható a www.csaladhalo.hu oldalon.)

Kerékpáros és gyalogos zarándoklatokon imádkoztak Kegyházmegyénk hívei Mindszenty József bíboros boldoggá avatásáért.

A balogunyomi hívek kerékpáros zarándoklatairól már több ízben mi is hírt adtunk. Június végén egy maroknyi társaság Mohos Géza vezetésével indult útnak Csíksomlyóra. A több mint ezer km-nyi utat ezúttal is két keréken teszik meg, az út végén a balogunyomi hívek zarándokcsoportjával is találkozott. Tavaly Brenner János boldoggá avatásáért kerékpároztak a zarándokok, az idén Mindszenty József bíboros, esztergomi érsek, Magyarország egykori primása boldoggá avatásáért. Csehimindszinten Déri Péter esperes-plébános áldotta meg a zarándokokat.

Néhány nappal később Szombathelyről is indultak zarándokok. 25 fős csapat kötött túracipőt, hogy Szombathelyről Csempeszkopács, Csehimindszent, Egervár érintésével

eljussanak Zalaegerszegre. Mindszenty bíboros ifjúkori éveinek állomáshelyeit járták végig, ismerkedtek életével, munkásságával, felkutatták emlékeit. Szombathelyen, többek között a Papi Szemináriumnál, a Premontrei Gimnáziumnál elevenítették fel Mindszenty atya életének ide vonatkozó részeit. Csehimindszinten felkeresték a temetőben a bíboros szüleinek sírját, majd részt vettek a szokásos, 29-i engesztelésen. Az utolsó napon, Egervár és Zalaegerszeg között Székely János megyéspüspök is csatlakozott a zarándokokhoz. A zalai megyeszékhelyen felkeresték az oladi, ferences templomot, melynek építését és a ferences atyák letelepedését Mindszenty József szorgalmazta. Betértek a Mária Magdolna-templomba, amelynek plébánosa volt Mindszenty atya. A nap püspöki szentmisével zárult a Mindszenty iskolában, amely a Notre Dame nővérek rendjének fenntartásában működik. Őket is Mindszenty József hívta Zalaegerszegre.

„ÉLETEMET ÉS SZOLGÁLATOMAT ÚJRA NEKED AJÁNLOM” INTERJÚ AZ ARANYMISÉS TŰSKÉ JÓZSEF ATYÁVAL

Tűske József plébános atyával már a Zalai Hírlap is készített interjút aranymiséje alkalmából, melyet Tornyiszentmiklóson június 29-én, szombaton mutatott be. A jubileum alkalmából egyházmegyénk havilapjának is adott interjút.

Plébános úr, Zala megyei születésű, és élete nagy részét itt is töltötte. Mit jelent a zalai szülőföld Plébános úr számára?

1945-ben nem kórházban, hanem Rédcisen születtem. Valóban életem nagy részét Zalában töltöttem. Sokfelé jártam, külföldön is, de úgy vagyok Zalával, mint egy anekdota meséli egy lenti asszonyról, akinek a fia 56-ban disszidált. Ő sokáig nem jöhetett haza, édesanyja ment el meglátogatni, és írt egy üdvözlőlapot egyik barátnőjének, a következő szöveggel: „... nagyon sok szép helyre elvitt a fiam, csodálatos ez a Svájc, majdnem olyan szép, mint Zala megye.” Valóban nagyon szép a zalai táj, a lankás dombjaival, szőlőhegyeivel, mezőivel és rétjeivel. Ezen túlmenően pedig azért szeretem, mert a zalai emberek nyíltszívűek, vendégszeretők és őrzik, ápolják vallásosságukat.

Kérjük, hogy származásáról, szülei-ről, családjáról beszéljen olvasóinknak!

Szüleim gazdálkodó parasztemberek voltak. A családban vallásos léggör uralkodott: minden vasárnap mentünk templomba. Szoktam is mon-

dani a szentmiséről főzés miatt távol maradó asszonyoknak, az én édesanyám eljárt a templomba, de azért minden vasárnap finom ebéd is került az asztalra.

Négyen voltunk testvérek:egy kislány és három fiú: az első, a kislány kisgyermek korában meghalt és néhány éve a két öcsém közül is az egyik. György testvérem, aki kiváló sebész orvos, Zalaegerszegen él családjával. Testvéreim is mindig vallásosak voltak. György, aki most már nyugdíjas, a zalaegerszegi Szűz Mária Szeplőtelen Szíve templomban lelkipásztori kisegítő.

A győri Bencés Gimnázium mit adott Önnek?

Az általános iskola rédcisi éveit után egy új világ nyílt meg számomra. Lenyűgözött a nagyvárosi élet, maga a város szépsége, de a legtöbbit a gimnázium légköre adta. Akkor még nem voltak civil tanárok, a nagy tudású és jólelkű bencés atyák az egész életüket nekünk szentelték. Szinte velünk együtt éltek, bármikor felkereshettük őket. Nem csak tanítottak, hanem neveltek is. Emlékszem: minden hónap első hétfő estéjén a prefektus úr még illemtan órát is tartott.

Nagyszerű élmény volt nekem, mint egyszerű falusi gyerekeknek, hogy Kodály Zoltán, akinek Nádasai Alfonsz tanár úr mintegy a titkára volt, és orosz tolmácsa, többször eljött a gimnáziumba. Ilyenkor ott imádko-

zott velünk együtt a diákmisszió. Jó közösség voltunk, életre szóló barátságok kötődtek, amelyek mind a mai napig tartanak. Az idén, május utolsó szombatján volt az 55. éves érettségi találkozó. Jó volt újra látni a régi osztálytársakat, sajnos azonban osztályunknak már majdnem fele elhunyt.

Hogyan bontakozott ki a papi hivatás József atyában? Kik voltak azok, akik ebben az elhatározásában segítettek, támogatták?

Elsősorban a szüleim jó példája. Fiatalkorom óta papnak készültem. Közel laktunk a templomhoz, így a hétköznapijaimat is ott kezdtem: a reggel 7 órakor kezdődő szentmiséken első korom óta szinte minden nap ministráltam, majd onnan mentem a templommal szemben lévő iskolába.

Vannak-e olyan papok, akikről mint kollégákról szívesen emlékezik?

Zalában nemcsak a hívek, hanem a papok is vendégszeretők és jó közösséget alkotnak. Nemcsak ministráltam, hanem sokat voltam a plébánián is Farkas Lajos plébános úrnál, aki szalézi szerzetes volt. Nagyon sokat köszönhetek neki. Rajta keresztül már fiatalon sok papot megismertem: Kómár József kanonok urat, Víz József volt tornyiszentmiklósi plébános urat, Kálmán Dezső volt lenti káplán urat, dr. Cseke József plébános urat, és még sorolhatnám.

Melyek voltak szolgálati helyei? Milyen volt a kapcsolata a hívekkel?

10 évig voltam káplán Lentiben, Körmenen és a zalaegerszegi főplébánián, majd Tófej-Lórántházán, Lentiben és most Tornyiszentmiklóson plébános. Szerencsés vagyok, mert mindenhol jól éreztem magam. Jó, szinte baráti kapcsolat alakult ki a hívekkel, amely mind a mai napig tart, még a régebbi helyekkel is.

Hittant is tanított. A gyerekekkel - hittanórán - talán régebben könnyebb volt, azt mondják. Ez valóban igaz?

50 év alatt mindig tanítottam hittant. Még most is, pedig nincs iskolám, de van plébániai hittan. Tófej-Lórántházán a 80-as években, amikor már szinte sehol nem volt iskolai hittan, mind a közel 100 gyerek iskolai hittanos volt. Persze ezt köszönhettem Vörös Nándor, akkori iskolaigazgatónak. Érdekesként: csak egy gyerek nem volt beiratva: a párttitkár fia, de az is ott volt a többiekkel. Különösen sok hittanórám volt Lentiben. Akkor még nem volt kötelező a hittan, de gyakorlatilag minden gyerek hittanos lehetett. Nagy segítségemre volt három kiváló hitoktató.

Hogy könnyebb volt-e? Annyiban igen, hogy akkor még nagyobb tisztelet volt a gyerekekben a tanítók, hitoktatók és a tisztelendő úr iránt. Faluhelyen ez még ma is megvan.

A Lentiben töltött időszakról is szívesen hallanánk néhány gondolatot.

Abban is szerencsés voltam, hogy a rendszerváltozáskor kerültem Lentibe. Minden új lappal indult. Korábban az Egyház – ahogy mondani szokták – bezárult a templomba és a sekrestyébe, akkoriban viszont kinyílt előttünk a világ. Állami rendezvényekre és társadalmi eseményekre meghívtak és ezeknek eleget is tettem. Szeretettel fogadtak a polgári és a különböző alakulatok: katonaság, rendőrség, tűzoltóság vezetői.

A rendszerváltozással látványosan megnőtt a templomba járók száma. Emelkedett a szentségek kiszolgáltatásának száma: keresztelezés, bérmálás, házasság, de az egyházi temetések is. Abban az időben alig akadt polgári temetés. Sajnos az új megtérők egy része idővel lemorzsolódott.

19 évi lenti működés után Veres András püspök úr elhelyezett Tornyiszentmiklósról. Először nem örültem neki, de engedelmeskedtem. Megnyugtató volt, hogy a hívek szeretettel fogadtak.

Idővel arra is rájöttem, hogy nem jártam rosszul, hiszen ez a plébánia egy magam fajta öregedő papnak nyugodtabb, könnyebb hely.

Az aranymise a jó Isten nagy ajándéka, és a híveknek nagy öröme. Plébános úr mit köszön meg elsősorban az aranymiséjében Istennek?

Van egy önként vállalt napi imádságom a papi hivatásokért, ebben többek között azt imádkozzuk: „Megköszönöm neked Jézus Krisztusunk, hogy engem minden érdem nélkül kiválasztottál és papi szolgálatod részesévé tettél. Hálát adok hivatásomért és minden napért, amit papként megélhettem. Életemet és szolgálatomat újra neked ajánlom.” Ezt!

Salamon Viktória

Fotó: Sári Zoltán

A felvételek június 29-én bemutatott aranymisén készültek a tornyiszentmiklósi Szent Miklós templomban.

A házasságra nevelés lépései - Bölcsőtől a serdülésig

Próbáljuk most végigkövetni a szexuális nevelés életkorok szerinti „célcsoportjait”. „Sok szülő tanácstalan – írja Hoffmann –, ha 4–6 éves kislának erekciója van; ha az érinti nemi szervét, a kezére üt, teljesen pánikba esik és »fúj!«-t kiált. Ezzel valamit, ami természetes, természetelenssé tesz. Pedig itt olyan dologról van szó, amit születéstől serdülésig, s azon túl mint egyetlen összefüggő egészet kellene látnunk: ez és még sok egyéb az élet továbbadását segítő magatartást készíti elő.”

Íme, az orvos és házassági tanácsadó szemével nézve a dühös leintés, ijesztgetés, sokkolás nem helyes. Előbb-utóbb szembe kell néznünk kisgyermekünkkel, meg kell nekik adnunk a koruknak megfelelő felvilágosítást.

És itt hangsúlyt helyeznénk a fokozatosságra. Vagy nem ezt tesszük, amikor például az autót „titkait” tárjuk fel gyermekünk előtt? A 3 évesnek még csak az indítást mutatjuk be, az 5 évesnek már a kormányzást is, a 7 évesnek már vázoljuk a motor munkáját, a 10 évesnek erőátviteléről beszélünk, a 14 évesnek pedig próbálunk válaszolni a hogyan-okra is.

4-5 évesek első „szexuális” kérdése: honnan jön a kisgyerek? Szinte minden nevelési szakember szerint egyféleképpen érdemes erre válaszolni: az anya oldaláról, hiszen így a kisgyermek érzelmi kötődését erősítjük. Először mondjuk így: az édesanya testéből, majd így: méhéből, s fűzzük hozzá: mert szülei így szerették volna, s Isten is ezt akarta.

A gyermek nem elégszik meg ennyivel, 6-7 éves korban az után is érdeklődik, hogyan születik meg a kicsi. Mivel sok szülő úgy érzi, hogy „illetlen” dolgokat kellene itt érintenie, nem szívesen válaszol. Pedig elmondhatja: az élet egy kis sejtből, a petéből indul útra, amely a petefészekből a petevezetékben a méhbe kerül, s ha ott magzattá fejlődik, kilenc hónap múlva a szülőcsatornán át jut ki a kisbaba. Nem titkoljuk a szülés nehézségeit, de a Teremtő „rendezési elvét” sem: a magzat addig van a méh védettségében, míg elfér odabenn, s most már jelentkezhet a „kinti” életre.

Véleményünk szerint elegendőnek tűnik, ha csak a serdülés előtti korban (9-10 éveseknek) tárjuk fel, hogyan fejlődik ki a magzat: a lányok úgy születnek meg, hogy mintegy kétszáz ezer kis petét hoznak magukkal, 12 éves koruktól havonta beérik belőlük egy, az ún. havi vérzéssel. A kismamák esetében egy ilyen megtermékenyült, beágyazódott kis magzat fejlődött belőle, aki már a 7. hét után olyan, mint egy kisbaba, belső szervei kialakultak, testecskéje (szíve, mája, gyomra) már „dolgozik” is, lényegében csak méreteiben változik – egészen 25–27 éves koráig. Az 5-6. hónapban fogni tud, a 7. hónapban rugdos, ásít, alszik, ébred, mint egy újszülött, lassan születésre képes.

Közben azonban a lányok 6-7, a fiúk 7-8 éves korban a papa után kérdeznek. Mi az apa szerepe? A híres orvos és nevelő Strätling házaspár ezt a hasonlatsort alkalmazza: eddig a

magzatról úgy szoltunk, mint a tojásban fejlődő kiscsibéről, önmagában véve. Most a megtermékenyítésre fordul a figyelem. Itt új képre van szükség. A gyermek már látott almavirágot, amiből az ízes, illatos alma lesz. Mi is történik a virággal? Az almavirág bibéire virággpor száll, és megtermékenyíti. A bibe és a virággpor egyaránt szükséges volt. Így van ez az embernél is. Az anyai petesejt és az apai ondósejt egyformán szükséges ahhoz, hogy az új élet útjára induljon.

Amikor aztán 1-2 év múlva erre a kérdésre visszatérünk, elmondhatjuk, hogy az ember tulajdonságait az így együttesen kialakuló tízezer gén hordozza, 23 kromoszómába sűrítve, amelyek közül az egyik a magzat nemét határozza meg: fiú lesz-e, vagy lány.

8-9, illetve 10-11 éves korban a gyermek tovább kérdezi: hogyan történik a megtermékenyülés? A Strätling házaspár a veteményező kertész munkáját idézi: miután karóval lyukat fúr a földbe, a magvat mélyre ülteti, hogy a föld anyaián óvja. Hoffmann itt a méh védettségére emlékeztet: az anya testébe ágyazott, hogy oltalmat nyújtson a majd kibontakozó életnek. A Teremtő ezért alkotta olyanná a férfi nemi szervét, hogy be tudja juttatni a férfi ivarsejteket mélyre, ahol a petesejttel találkozhatnak. S hogy többet kell bejuttatnia, azért van, mert a pete ötöd-milliméteres nagyságával szemben az ondósejt csak huszad-milliméteres átmérőjű s könnyen elpusztul, viszont mozgékony kis ostorral rendelkezik, aminek segítségével a sok közül valamelyik esetleg el tud jutni a petéig. Ezek a sajátosságok értetik meg a férfi és a nő nemi szerve és néhány más tulajdonsága közötti különbséget. Amikor a két szülő útjára indítja a magzat életét, ez a találkozás egymás iránti szeretetüket fejezi ki, ezért a Teremtő eközben nagy örömmel jutalmazza meg őket.

Újabb kérdések is felvetődnek. A gyermekek tudnak házasságon kívül született gyerekekről, ismernek gyermektelen házaspárokat is. Nem hallgathatjuk el az igazságot: a nemi egyesülés lehetséges nemcsak házások között, és nem mindig vezet megtermékenyülésre. Az igazi szeretet azonban az, ha a szerelmesek vállalják egymást egy életen át, és – ha csak egy módjuk van rá – vállalnak gyermeket, aki szeretetük gyümölcse. Az életre szóló házastársi köteleket az egyház szentségnek tekinti.

Már ebben a serdülés előtti korban is jelentkeznek más problémák, a felvilágosítás kérdésén túl: „apás-anyás játék” vagy „doktorjáték”, különböző szexuális mozdulatok. Mint a Strätling házaspár írja, kár lenne, ha ezekből tragédiát csinálnánk, mert ezzel még jobban felhívnanánk a gyerekek figyelmét; inkább „elterelő hadművelettel” kell élnünk. Szülők számára sokszor az is problémát jelent, mutatkozhatnak-e gyermekeik előtt ruhátlanul. Ha erre – igen ritkán, de természetesen – minden figyelemfelkeltés nélkül sor kerül, számos nevelő szerint nem ítéhető el. A titkolózás esetleg épp az ellenkező eredményt szüli: felkelti a kisgyerek érdeklődését, kíváncsiságát. Ha aztán a gyermek nem szívesen fürdik már szülei előtt, ez serdülőkornak előjele, s ebből szintén nem szabad problémát csinálni.

Cselényi István Gábor atya

Krisztus számít Rád! Istent dicsérni az ének hangjával

Újságunkban időről időre olyan személyeket mutatunk be, akik valamilyen szolgálatot vállalnak egyházközségükben. Nem titkolt célunk, hogy ezzel is biztassunk mindenkit, vállaljanak feladatot a plébánián, segítve ezzel az atyákat és persze az evangelizációt, hitünk megvallását. Most Gál Károlyné, Emma néniel olvashatnak egy rövid beszélgetést, aki Zala megyében, Zajkon kántor, immár 50 éve.

Akkor találkoztunk első alkalommal, amikor Székely János megyéspüspök vizitációs látogatáson járt a faluban. Akkor hallottam, hogy 50 éve látja el a kántori szolgálatot. Hogyan kezdődött az egyházzenevel a kapcsolata?

1947-ben születtem itt a faluban, Zajkon. Mindig is szerettem énekelni, a jó Isten megadta ezt a kegyelmet. Édesanyám szokta mondani, hogy ha kimentem a kertbe, mindig énekeltem. 13-14 éves koromban Rátkai István atya, majd Cseke József atya tanított harmoniumon játszani. Kántorképzőbe nem jártam. Az iskolában tanultunk kottát olvasni, innen volt a tudás, a sok gyakorlásból és a szüleimtől. Édesanyám és édesapám is előimádkozók és előénekesek voltak. Sok éneket és imádságot tudtak, amit nekem is megtanítottak. Jó hangjuk volt nekik is, amit örököltem Tőlük.

A kántori szolgálatot 1968 óta látja el.

Igen, már 50 éve. Az iskolai tanulmányaim befejezése után Budapesten dolgoztam, de 1967. decemberében visszatértem a faluba, majd 1968. január 6-án férjhez mentem. Azóta itt élek és részt veszek az egyházközség életében: segíték a templom díszítésében, a takarításban és igen, a kántori feladatok ellátásában is. Nagy örömet okoz számomra mindez, szívesen teszem.

Mi okoz örömet a zenélésben?

A szép énekek, amelyek Jézushoz és a Szűzanyához szólnak. Jó érzés hallani, énekelni. És a hívek is nagyon szeretik ezeket az énekeket. Már sokszor mondtam, hogy megöregedtem, a hangom is gyengébb, de az emberek nem engednek, hogy befejezzem.

Molnár Péter

Óra Krisztián Római levél

Edény vagy csatorna?

Kedves olvasó, Clarvaux-i Szent Bernát egy gondolata alapján tehetjük föl a főnti kérdést. A szent szerint, ha bölcsék vagyunk, inkább kell hasonlítanunk egy edényre, mintsem egy csatornára. A víz a csatornán egyszerűen átfolyik úgy, hogy közben az eszköz egy vízcseppet sem tart meg magának. Az edény a forrás vizével előbb megtelik, majd ha megtelt, a víz túlcserélődik a szélén és termékennyé teszi a környezetet, a földet ahová folyik. Közben a benne lévő víz folyamatosan újul is.

Életünk forrása Krisztus. Belőle kell folyamatosan töltekeznünk, merítenünk. Vele kell megtöltenünk az életünket. Benne kell szüntelenül megújulnunk és a belőle forraszó kegyelmeket másokkal megosztanunk. Ha a vessző nincs rajt a szőlőtőn, nem terem gyümölcsöt és elszárad. Lemetszik és tűzre vetik.

Az edényünk a törekeny életünk, ahogy az Apostol mondja, hitünket törekeny cserépedényben hordozzuk, de Isten segít megőrizni ezt az örök életre. Amikor csak futunk, sietünk, nem csodálkozunk rá a mindennapok szépségére, a másik ember jószágára, az Istenre, akkor mint egy csatornán mindez csak gyorsan „átfolyik” rajtunk. Üresnek, reménytelennek, szürkének érezzük az életet és hiányzik belőlünk a derű. Ha tudunk megállni és rácsodálkozni, ha tudunk az Isten házában, a szobánk rejtekében az Úrral időzni, rá figyelni akkor megtelik az edényünk és a forrás friss vizéből, az Életből nemcsak nekünk jut, hanem testvéreinknek is.

Az Isten az Ő Fiában Jézus Krisztusban, a kereszten kimondta, hogy szomjazik az ember szeretetére. Az ember is szomjazik az Isten szeretetére. Minden ember, akár tudatosan, akár nem, de ezt a Szeretetet, ezt a dús Forrást keresi.

Légy olyan edény, amely ezzel az isteni, tiszta forrással töltekezik és másoknak is juttat belőle!

2018 nyarát írtuk. Csörgött a telefonom, nem meglepő, gyakran van így velem is, mint mással. Dr. Rumi Kriszta hívott. Kriszta nagyon barátságosan, határozottan elmondta, hogy szeptemberben ismét indul katekumen csoport a kertvárosi plébánián, tartsak velük ebbe a különleges iskolába. Akkor még nem igazán tudtam, hogy mire mondtam igent. Kriszta személye nekem mindig hiteles, őszinte, tiszteletre méltó. Ő volt az egyik ismerősöm, aki életem egyik legnehezebb szakaszában erőt és hitet adott nekem. „Imádkozni fogok érted, hogy sikerüljön a műtéted” – mondta Ő. És az erő velem volt az erőtlen napjaimban. Most is köszönök Neked mindent Kriszta! Most már úgy érzem, hogy Krisztán keresztül a Teremtő hívott ide.

Személyesen vittem be a plébánia hivatalba a jelentkezési lapomat. Ott volt János atya is. Az a szeretettel, örömteli fogadtatás, amit Tőle kaptam, ma is a szívemben él. Elmondtam János atyának, hogy én már voltam elsőáldozó, bérmálkozó, de ha lehet, szívesen jövök tanulni. Kéthetente, szerda este találkoztunk. János atya tanított bennünket, olvastuk közösen a Szentírást, és együtt imádkoztunk, egyre inkább megnyílt a szívünk Jézus befogadására, tudatosan elkezdtünk járni Jézus útján. És a hétköznapjainkban csodák történtek és történnek velünk. Mert ha rá merem bízni, ha oda merem adni a Teremtő Gondviselésnek az életemet, a mindennapjaim örömeit, kihívásait, akkor biztosan a legjobbra számíthatok. Együtt éltük meg a karácsonyi, húsvéti ünnepkört, és kerültünk közelebb Istenhez.

Május 11-én eljött az a nap, amire hónapok óta készültünk, a szentségek felvétele. Megható volt átélni, hogy katekumen társaim felnőttként részesültek a szentségek felvételében. Ezzel a szép nappal az út nem ért véget, ez egy közös állomás volt életünk záródokútján. Katekumen csoportunk azóta is találkozott már, és keressük azokat a lehetőségeket, utakat, ahol együtt szolgálhatunk, egyházközösségünk és mindannyiunk javára.

Hálás vagyok, és köszönöm, hogy Veletek lehettem, és lehetek. Isten áldjon Benneteket!

Idősothon fenntartását vette át a Szombathelyi Egyházmegye Zalaegerszegen

2019. július 1-től a Szombathelyi Egyházmegye fenntartásában működik tovább Zalaegerszegen a volt Miasszonyunk Idősek Otthona, amely a Gondviselés Háza nevet vette fel.

A landorhegyi, volt Pais Dezső Általános Iskola épületében 2015 óta működik Idősek Otthona. A Kolping Oktatási és Szociális Intézményfenntartó Szervezettől július 1-jével vette át a működtetést a Szombathelyi Egyházmegye. További férőhelybővítés, nappali ellátás kiépítése, hospice szolgáltatás feltételeinek megteremtése a távlati célok, mondta a martinus.hu-nak dr. Marx Gyuláné. Országosan mintegy 35 ezren várnak arra, hogy idősothonba kerüljenek. Nagy az igény az ehhez hasonló helyekre, és hogy segítő kezet nyújtsunk, mondta Székely János megyéspüspök az ünnepségen. Kiemelte: a kereszténységnek kezdetektől fogva fontos feladata a szegények, elesettek, rászorulókat támogatása. Így tett pl. Cottolengo Szent József olasz pap is a 19. században, akit az intézmény védőszentjének választottak: segítette a szegényeket, szükségkórházat nyitott nincstelen betegek számára, akiket máshol nem fogadtak be.

Lapunk szeptemberi számában hosszabb összeállítást olvashatnak a Gondviselés Házáról.

Molnár Péter

PAÁL JUDIT
KATEKUMEN VOLTAM

Déri Péter - Mindszenty József élete

Mindszenty József bíboros életét bemutató sorozatunk negyedik részében huszonöt éves zalaegerszegi plébánosi szolgálatáról olvashatnak írást.

1919. október 1-jén nevezte ki püspöke az akkor 16 000 fős zalai megyeszékhely plébánosává. Óriási lendülettel látott neki a plébániai élet szervezéséhez. Hatalmas munkabírással rendelkezett napi 4-5 óra alvással beírta, így éjszaka is sokat dolgozott. Korának igen modern lelkipásztora volt, aki jól fel tudta használni a technika vívmányait. Zalamegyei Újság néven plébánossága ideje alatt minden nap megjelentetett egy lapot, amelyben az egyház tanítását ismertette az egyes társadalmi, politikai, kulturális és szociális kérdésekben, reflektálva az aktuális eseményekre is.

A zalai emberek bőségesen megtapasztalhatták szegények iránti szeretetét, mert ő maga nagyon szerényen és szegényesen élt. Elosztotta minden hónapban a fizetését a rászorulóknak között. Sokszor olyannyira kiürítette még a plébánia éléskamráját is, hogy alig volt miből ebédet készíteni. Nagyon egyszerűen élt, nemegyszer saját új ruháját és cipőjét odaadta a szegényeknek, ő maga pedig a régi kopottas öltözékben járt.

Nagyon aszketikus volt. Hetente kétszer böjtölt kenyéren és vízen, reggeli nélkül. Gyakran mondogatta: „Hogy lakjam én jól, amikor annyian éheznek!” Engeszteléseként sokszor a csupasz padlón feküdt és télen nem fűtött be a szobájában.

Atyai szeretettel szerette a rábízottakat, különösen is a káplánjait. Egy alkalommal az egyik káplánja hóviharban ért haza a hittanórától és az apátplébános forró teát vitt be neki. Nagy műveltséggel rendelkezett, a közös ebédeken szívesen tanította káplánjait természetesen latinul, így aki mellette volt lelkipásztor nagyon jól megtanulta a nyelvet.

Ma is látszódik az ő munkásságának eredménye Zalaegerszegen, hiszen ő építette az olai Ferences templomot és rendházat, a Notre-Dame nővérek iskoláját, megnagyobbította a plébánia épületét, hogy több pap működhessen a városban és így jobban meg lehessen oldani a hívek lelkipásztori ellátását.

Zalaegerszegi apátplébánosként

Ki nekem Jézus?

A hittan órákon, mindnyájan megtanultuk, hogy Jézus az Úr Krisztus, az élő Isten Fia, aki kereszthalálával megváltott minket bűneinktől és kiengesztelte vétkeink miatt az Atyát. Ezt jól tudjuk, megtanultuk és sokat hallottuk már. De ki nekem Ő valójában?

Nem akarom használni az összes hagyományos melléknévet. Jézus szeretettel néz rám, bár bűnös vagyok. Jézus készen áll arra, hogy elkapja a kezemet, amikor elfordulok tőle, mint a tékozló fiú, aki megveszi a részesejét, és elhagyja otthonát, majd felismeri a bolondságát, és úgy dönt, hogy visszatér az apjához, bocsánatot és irgalmat kér, aki örömmel fogadja őt. (Lukács 15: 11-32).

Jézus gondoskodik rólam, amikor depressziós, zúzott, magányos vagy törött vagyok. Jézus az, aki soha nem hagyja el az oldalamat. Mit mondjunk tehát erre? Ha Isten velünk, ki lehet ellenünk? (Róma 8:31)

Én személy szerint Jézust mindig olyan közeli barátunk gondoltam, akit nem látok, de úgy hiszem, hogy mindig velem van, és gondoskodik rólam, és nehéz helyzetben erőt ad nekem.

Ő az összes bűneim engesztelése. A bűneimet a bűnbocsánat tengerébe vetette. Ha megint bűnt követnék el, megbocsát. Nem bűneink szerint bánik velünk, és nem vétkeink szerint fizet vissza. Mert amilyen magas az ég a föld felett, olyan nagy irgalma az igazak iránt. Amilyen távol van napkelet napnyugtától, olyan messze veti el tőlünk bűneinket. (Zsoltár 103: 10-12)

Jézus az én örömöm, nem kell más öröm. Jézus az én szentelőd, ő újra és újra megtisztít engem. Jézus az én békém, a lelkemnek mindig egy kellemes pihenőhelye van - benne! Jézus olyan valaki, akit nem tudok leírni, mert nem tudok semmit és senkit, amivel vagy akivel összehasonlíthatnám.

Rylan James

Hitelesség a kulcs a nevelésben

25 éves a celldömölki Szent Benedek Katolikus Általános Iskola

1994-ben kezdte meg működését Celldömölkön a Szent Benedek Katolikus Általános Iskola. Éppen 25 éve. A jubileumra, a tanév végén, nagyszabású műsorral emlékeztek. Az évforduló apropóján Czupor Attila igazgatóval beszélgettünk az elmúlt negyedszázad legjelentősebb állomásairól, kihívásokról, hitelességről.

Először arra kérem, hogy az elmúlt 25 évből nevezzen meg három olyan dolgot, ami úgy gondolja, hogy mérföldkő az intézmény történetében.

Az első természetesen az indulás. Az, hogy volt annyi elhivatott család, akik fontosnak érezték, hogy a vallásos, keresztény nevelés ilyen módon is megjelenjen a városban, legyen katolikus iskola Celldömölkön. Még nem is létezett az iskola, az épület sem, és ők elég bátrak voltak, hogy igent mondjanak. A másik fontos dolog az elmúlt 25 évben az, hogy jól működő, családias légkört sikerült kialakítani. Megvannak azok a hagyományaink, programjaink, amelyek segítik a keresztény szellemiség megerősödését a diákok lelkében és a családok életében. A harmadik mérföldkőnek pedig azt gondolom, hogy az egyosztályos rendszerből áttértünk a párhuzamos osztályok működtetésére. Nagy igény mutatkozott iskolánk iránt, így az elmúlt 10-15 évben duplájára nőtt az itt tanuló diákok létszáma. A jövő tanévben már - az 5-6. osztály kivételével - minden évfolyamon párhuzamos osztályaink vannak. A diáklétszám bővülésével ugyan nehezebb az alapításkor elgondolt feltételeket teljesíteni, de fontosnak tartom, hogy ezáltal több családdal tudunk kapcsolatot teremteni, akiket az iskolán keresztül újra elvezethetünk az Egyházhoz. Így mi is hozzájárulunk az evangelizációhoz.

Hogyan lehet ezt jól csinálni akkor, amikor a keresztény szellemiséggel ellentétes hatások érik a családokat, diákokat? Mit csinálnak másként?

Ezekkel a nehezítő körülményekkel természetesen mi is találkozunk. De megpróbáljuk a mindennapi életbe beépíteni azokat a programokat, amelyeken keresztül a diákok találkozhatnak a keresztény értékekkel. Pl. reggeli elmélkedéssel és imával kezdjük a napot. A jelentősebb egyházi ünnepekről mi is megemlékezünk, és ezeken a diákok is szerepelnek. A szülők számára értékes előadásokat szervezünk. És persze a legfontosabbnak tartjuk, hogy a pedagógusok a saját hitéletükből minél többet átadjanak a gyerekeknek, szülőknek. Keresztény lelkülettel kell a szülők, diákok felé fordulni. Ez az a plusz, ami vonzóvá teheti az iskolát.

Ennek a kulcsa a hitelesség?

Igen. A külső körülmények - tárgyi feltételek biztosítása vagy a megfelelő épületek, a tantermek felszereltsége - is szükségesek, és gyakran ez a látványosabb része a dolgoknak. A belső értékek megteremtése, megtartása azonban sokkal nehezebb, és mégis ez adja az igazi épület alapjait. Ismerve a világot, az ott lévő problémákat, a családok helyzetét; a nehézségeket csak szeretettel lehet orvosolni. A kollégáknak is ezt hangsúlyozom: mindenki ismeri a szakmát, jól át tudja adni a tananyagot, továbbképzéseken vesz részt, de ezt megteszik más iskolában is. Ebben nem lehetünk rosszak, de ehhez társulnia kell annak a plusznak, amit

a hit- és lelki életből meríthetünk. Ez a nehezebb része a hivatásunknak, hiszen folyamatosan hiteles példaként kell a diákjaink előtt állnunk.

Eltelt 25 év. Aki 6 éves volt az induláskor, az most 31. Mi történt a régiekkel? Vannak visszajelzések tőlük az iskoláról, az itt töltött évekről? Esetleg kapcsolatban állnak velük?

Nemrég volt a jubileumi ünnepség. Megszólítottuk az egykori növendékeinket, akik közül sokan el is jöttek, sőt mondtak is néhány mondatot, megosztották gondolataikat az iskoláról, élményeiről. Közülük az egyik ma már a kollégánk, elmondása szerint gyermekkori álma vált valóra ezzel. Emellett néhány egykori diákunk gyermeke is ide jár már.

Mit kíván a következő 25 évre az iskolának?

Azt kívánom, hogy tudjunk folyamatosan megújulni. Ugyanakkor ragaszkodjunk ahhoz az értékrendhez, amit az alapításkor Nagy József atya és néhány lelkes támogatója követett és megálmodott. Ezeket az örök érvényű értékeket tudjuk tovább vinni és átadni, elsősorban azáltal, hogy mi is odafigyelünk hitbeli megújulásunkra.

Molnár Péter

A fénykép az iskola 25 éves jubileumi ünnepségén készült.

Kántorképző és Kántor-továbbképző Egyházmegyénkben

Június 29-én tartották a Szombathelyi Egyházmegyei Kántorképző Tanfolyam záróvizsgáit, melynek során négy hallgató kapott kántori oklevelet. A tanfolyam a 2019-es tanévben is várja jelentkezőit, a jelentkezési határidő 2019. augusztus 31. Bővebb információkat az érdeklődők a laknerbognarandras@gmail.com e-mail címen kaphatnak.

2019. szeptember 7-én Kántortalálkozóra és továbbképzőre kerül sor a Martineum Felnőttképző Akadémián. Előadást tart dr. Székely János megyéspüspök, valamint Dobos Mihály, a debreceni Székesegyház karnagya. Kántoraink jelentkezését augusztus 31-ig várjuk a laknerbognarandras@gmail.com, valamint a markovits@martineum.hu e-mail címen.

Egyházmegyénk értéke - Boba, Szentlélek-templom

Boba és filiájának, Nemeskocsnak a környéke már a római korban lakott volt. Első okleveles említése mégis csak 1272-ből való. Ez megemlíti a Mindenszentek tiszteletére épült templomát, ami Boba és Nemeskocs között a mezei dűlőben volt. A 13. század első évtizedeiben épült, tehát egykorú a szomszédos dömölki bencés romtemplommal és a jáki templommal is. Kőből épült, zsindelellyel fedték, kb. 100 ember befogadó-képességű volt. A 19. században egyre romosabbá vált, míg végül csak törmelékek maradtak belőle.

Ez is indokolta, hogy a két településnek újra legyen temploma. Ez hamarosan be is következett: 1929-ben rakták le az alapkövét, 1931-ben már megáldotta Dr. Kiss Lajos alsósági esperesplébános. A hívek nagyon sokat adakoztak, kétkezi munkát végeztek, majd újabb adományaikból kerültek a főoltár, a szobrok és a képek a templomba. Két harangot is öntettek közadakozásból.

Természetesen az idők múlásával a renoválásokra is sort kellett keríteni. Több alkalommal hol a külsőt, hol a belsőt hozták rendbe. Legutóbb 2015-ben került sor külső tatarozásra, majd 2019-ben a tetőzet és a toronysisak javítására. Dr. Székely János megyéspüspök áldotta meg 2019. június 30-án, a munkálatok befejezése után a templomot.

A főoltárkép a Szent Családot ábrázolja. Megjelenik rajta a Szentlélek és az Atya is. A templombúcsút Pünkösdkor ünneplik.

Egy másik képen Don Boscot fedezhetjük fel, amely Illés Erika festőművész alkotása.

Nagyboldogasszony - Életünk segítője

Augusztus hónap Nagyboldogasszony hava, ezt az ünnepet augusztus 15-én tartja Egyházunk. Pontos neve: Szűz Mária Mennybevétele.

XII. Piusz pápa tette parancsolt ünnepé, hittételként 1950. november 1-jén hirdette ki.

Nagyboldogasszony. A nagyasszony elnevezést régen a fejedelemasszonyra alkalmazták. Mi magyar keresztények pedig hozzátettük a boldog szót, mert már a mennyek országában él, a Mennysorság Királynőjévé koronázta Szent Fia.

De honnan is nyerte el Szűzanyánk ezt a megszólítást? Szent István 1038-ban halálos ágyán gyötrődött, hiszen fia Szent Imre herceg 1031-ben már meghalt, és senki alkalmasat nem talált a trónra.

Fohászodott, lelke az ég felé irányult, felülről várt segítséget, hogy az Ég majd kézben tarja ezt az ezer sebből vérző magyar nemzetet. Bízott abban, hogy az Ég megőrzi a friss keresztény magyar nemzetet. Annyi ima, fohászok után, egy igen fontos döntést hozott Székesfehérváron, a mai Székesegyház elődjében: felajánlja országát, a magyar koronát Máriának. Azóta vagyunk Mária Ország, Regnum Marianum. Így lett Szűzanyánk Patrona Hungariae, Magyarország Patrónája. Azóta ott él minden keresztény magyar lelkében a Mária-tisztelet. Mélyen beleivódott a magyar nép lelkébe az Égi Édesanyánk iránti bizalom. Szent István királyunk óta hányszor akartak leigázni bennünket, magyarokat, hányszor szenvedett ez az ország, sok gond, keserűség nyomta vállunkat, de Szűzanyánk oltalmára, segítségére számíthattunk, számíthatunk is mindig. A magyar nemzet annyira összekapcsolta sorsát Szűzanyánkkal, hogy még himnusza is évszázadokon keresztül Szűz Máriához szóló fohász volt. "Boldogasszony Anyánk, régi Nagy Patrónánk, ne feledkezzél el szegény magyarokról". Igen, ezt énekelte a nemzet a 19. század közepéig himnuszaként és éneklé ma is.

Ma is mennyi fájdalom, keserűség van, nem egyszer kilátástalanság, de ahogy az ismert Mária-ének mondja: "Szemedből egy sugár, ha fájdalmainkra száll, megszűnnek dúlt keblünk fájó keservei."

Ha bízunk továbbra is Égi Édesanyánk közbenjárásában, akkor könnyebb lesz az élet nehézségeit elviselni. Ajánljuk családunk és saját életünket a Boldogasszony oltalmába. Kérjük, óvja, védje meg nemzetünket, életünket minden testi-lelki bajtól. Segítse legyőzni bajainkat: a sok egyet nem értést, viszályokat. Vigye minden magyar testvérünk lelkében győzelemre a hitet, őseink hitét. Édesanyai palástját fordítsa oltalmunkra, hogy egykor elnyerjük az Ő közbenjárására a Mennyben az örök élet koronáját.

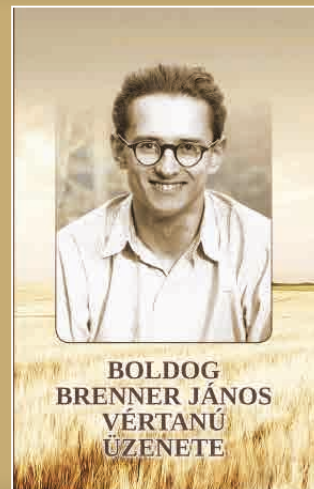
Kiss György atya

BOLDOG BRENNER JÁNOS VÉRTANÚ ÜZENETE

Megjelent a Boldog Brenner János vértanú üzenete című kiadvány.

A könyvből megismerhetjük Boldog Brenner János teljes lelki naplóját, olvashatjuk prédikációs jegyzeteit, a boldoggá avatásán elhangzott beszédeket. Visszaemlékezhetünk Brenner József nagyprépost, nyugalmazott helynök atya írásai segítségével, és szemezgethetünk a családi albumból.

A kiadvány ára csak 2.400 Ft, amely elérhető a Szombathelyi Egyházmegye könyvesboltjában, a Püspöki Palota mellett (9700 Szombathely, Berzsényi tér 3.), illetve a webshopban (www.martinuskiado.hu.)

GOSPEL EST OCTO VOICE A SZÉKESEGYHÁZBAN

2019. AUGUSZTUS 22. CSÜTÖRTÖK, 21.00
A SAVARIA KARNEVÁL NYITÓESTJÉN

JEGYVÁSÁRLÁS:

A jegyek megvásárolhatók keddtől szombatig, 9:00-17:00 óra között a Püspöki Palotában kialakított Látogatóközpontban.

Bejárat a Székesegyház előtti térről.

Jegyár: 2.500 Ft

9700 Szombathely, Berzsényi Dániel tér 3.

További információk:

www.latogatokozpont.martinus.hu